

wel tot onbehagen: onbehagen bij de LO die het gevoel had, er bekaaid te zijn afgekomen, en onbehagen bij de linkersectie die vreesde, in de Contact-Commissie veroordeeld te zijn tot de rol van permanente minderheid. Jan Meijers beduchtheid was dat hij op punten waarop het naar de mening van de linkersectie voor de toekomst aankwam, Caljé, Bruins Slot, Neher, en misschien ook Drees, tegenover zich zou vinden. In de visie vooral van *Het Parool* en *Vrij Nederland* zag de Contact-Commissie er uit als een orgaan waarvan door de meeste leden nogal traditioneel werd gedacht en waar men niet op steun mocht rekenen voor denkbeelden die in de richting van een radicaal 'vernieuwd' Nederland gingen. Die visie bepaalde de tactiek die de linkersectie ging volgen: systematisch zou worden getracht, te voorkomen dat de Contact-Commissie zelf bepaalde standpunten zou innemen.

Dat leidde al onmiddellijk tot een scherp conflict.

Op 7 juli kwam de commissie voor de eerste maal bijeen – Ausems die op 3 juli had gezegd dat hij voortaan graag de vergaderingen zou bijwonen, was er niet voor uitgenodigd en werd ook verder geweerd: men had geen enkele behoefte aan zijn aanwezigheid, hetgeen Ausems bitter teleurstelde. Op 7 juli werd afgesproken dat Drees als voorzitter zou optreden en werd voorts van gedachten gewisseld over de eerste reactie die naar Londen zou uitgaan in antwoord op het telegram van 8 juni. Daarbij bleek dat Jan Meijer de enige was die, beseffend dat zulks de illegaliteit een taak van kardinale betekenis zou geven, er zich mee kon verenigen dat de door de koningin gewenste 'groep van voormannen' bij een eventueel 'vacuüm' één of meer tijdelijke regeringsvertegenwoordigers zou aanwijzen (hij dacht daarbij speciaal aan de in '41 afgezette commissaris der koningin in de provincie Utrecht, L. H. N. Bosch ridder van Rosenthal, die nauwe banden had met *Het Parool* en zich in februari-maart '44 veel moeite had gegeven, een coördinatie van de illegaliteit tot stand te brengen) – voorzitter Drees, Bruins Slot, Caljé en Neher meenden daarentegen dat het aanwijzen van één of meer tijdelijke regeringsvertegenwoordigers wezenlijk zaak was van de regering. In de tweede vergadering, 14 juli, zei Jan Meijer dat zijn inzicht gedeeld werd door alle groepen van de linkersectie; de commissie werd het wéér niet eens. Ondanks Meijers protest nu werd besloten het volgende antwoordtelegram naar Londen te doen uitgaan¹:

'Ondergrondse groeperingen op zeer brede basis hebben, erkentelijk voor

¹ Tekst in *Witboek GAC*, p. 23-24.